

บทที่ 23

สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 จนถึงปัจจุบัน

เค้าโครงเรื่อง

1. ปฏิริยาสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2
 - 1.1 ทหารผ่านศึก
 - 1.2 ปัญหาการขาดแคลนและเงินเฟ้อ
 - 1.3 แรงงานหลังสงคราม
2. ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ
3. เศรษฐกิจสหรัฐอเมริกาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

สาระสำคัญ

1. ปฏิริยาสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาทหารผ่านศึก แรงงานหลังสงคราม ปัญหาขาดแคลนสินค้าอุปโภคบริโภคและเงินเฟ้อ
2. ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศโดยผ่านองค์การสหประชาชาติและโครงการมาร์แชล
3. เศรษฐกิจอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีการเจริญเติบโตอย่างมากโดยเฉพาะการเกี่ยวข้องกับภาคคิดค้นทางเทคโนโลยี ผลงานทางวิทยาศาสตร์และสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ที่ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่สะดวกสบายมากขึ้น ตลอดจนความก้าวหน้าทางด้านคมนาคม

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายและเข้าใจเรื่องปฏิริยาสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยเฉพาะเรื่องทหารผ่านศึกและแรงงานได้
2. อธิบายและเข้าใจความสำคัญของสหรัฐอเมริกาในความเป็นประเทศผู้นำทางด้านเศรษฐกิจได้
3. อธิบายและเข้าใจเศรษฐกิจอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้

ความนำ

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 จะสิ้นสุดไม่นาน ประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี รูสเวลต์ ได้สิ้นชีวิตอย่างกะทันหัน ในวันที่ 12 เมษายน ค.ศ.1945 รองประธานาธิบดี แฮร์รี เอส ทรูแมน (Harry S.Truman) ได้เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีต่อมา หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดแล้ว สหรัฐอเมริกาต้องดำเนินนโยบายต่าง ๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศให้เหมาะสม ไม่อาจจะใช้นโยบายอยู่โดดเดี่ยวได้

1. ปฏิกริยาสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

1.1 ทหารผ่านศึก

สหรัฐอเมริกาสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ต้องการดำเนินนโยบายแยกตัวอยู่อย่างโดดเดี่ยวดังเช่นที่เคยเป็นมาแต่ก่อน และได้ใช้นโยบายนี้เสมอจากเมื่อเกิดความยุ่งยากขัดแย้งกัน เช่น กรณีสงคราม ค.ศ. 1945 สหรัฐอเมริกามีความต้องการจะยุติสงครามให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ และต้องการให้ประเทศกลับเข้าสู่ภาวะเป็นปกติดังเช่น ค.ศ. 1918 ในระหว่างสงครามรัฐบาลได้ให้สัตยาบันหลายประการแก่ทหารผ่านศึกที่กำหนดไว้ในกฎหมายการปรับปรุงแก้ไขบริการทหารผ่านศึก ค.ศ. 1944 (The Servicemen Readjustment Act of 1944) หรือเรียกว่า “รัฐบัญญัติสิทธิของทหารผ่านศึกหรือรัฐบัญญัติ จี.ไอ.” (G.I.Bill of Rights) คำว่า จี.ไอ. หมายถึง ทหารอเมริกันโดยย่อมาจาก Government Issues โครงการอื่น ๆ โดยทั่วไปทางด้านฟื้นฟูสังคมและเศรษฐกิจไม่ประสบผลสำเร็จมากนักดังเช่นหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 การเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา ค.ศ.1946 นับว่าเป็นครั้งแรกในรอบ 14 ปี ที่มีการต่อต้านการบริหารรัฐสภา ดังนั้น จึงเป็นการสิ้นสุดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างส่วนต่าง ๆ ของหน่วยงานสาขาของรัฐสภาที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาภายในประเทศหรือนโยบายทางด้านการศึกษาฟื้นฟูประเทศหลังสงคราม โครงการของรัฐสภาใหม่ คือ การลดภาษีอากรเป็นครั้งแรก และจากกฎหมายการต่อต้านการรวมกลุ่มของกรรมกร รัฐสภาให้ความสนใจในโครงการฟื้นฟูประเทศหลังสงครามน้อยและเป็นโครงการที่ไม่ได้ผลมากนัก นอกจากนี้รัฐสภายังทำให้นโยบายของโครงการนิวเคลียร์ที่มีประโยชน์บางอย่างอ่อนแอลงอย่างไรก็ตามมีแนวโน้มที่จะทำให้กฎหมายต่อต้านการรวมกลุ่มของกรรมกรซาลง เพราะ

พรรคเดโมแครตได้รับชัยชนะอย่างไม่คาดหมายใน ค.ศ. 1948 แต่ก็มีกรรือฟื้นกฎหมายนี้ขึ้นมาใหม่เมื่อพรรครีพับลิกันได้รับชัยชนะใน ค.ศ.1952

ในปลาย ค.ศ.1943 และต้น ค.ศ.1944 คณะกรรมการผลิตผลเพื่อสงครามได้เริ่มลดการส่งผลิตผลบริโภคและสินค้าอื่น ๆ เพื่อสงคราม ดังนั้นผู้ผลิตจึงหันมาผลิตสินค้าเพื่อพลเรือนเพิ่มมากขึ้น เดือนตุลาคม ค.ศ.1944 ได้มีการจัดตั้งหน่วยงานโยกย้ายเปลี่ยนแปลงทางด้านทหาร ทำหน้าที่รวบรวมโครงการและออกนโยบายเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและกำลังคน จนกระทั่งสมัยสิ้นสุดสงครามและรับผิดชอบวางแผนโยกย้ายเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของกำลังคน เครื่องจักรที่ใช้ผลิตผลเพื่อการสงครามจำนวนกว่าร้อยละ 50 ถูกดัดแปลงมาผลิตสินค้าเพื่อพลเรือนแทน ซึ่งประสบผลสำเร็จอย่างมากเพราะสามารถแก้ปัญหาการขาดแคลนซึ่งสะสมมาเป็นเวลา 3 ปีครึ่งกว่า หน่วยงานต่าง ๆ ประมาณ 165 หน่วยที่จัดตั้งในยามฉุกเฉินระหว่าง ค.ศ.1936-ค.ศ.1946 ได้ถูกยกเลิกไปหรือไปรวมกับกระทรวงหรือหน่วยงานที่เคยมีอยู่ก่อนแล้ว ในที่สุดมีหน่วยงานคงเหลืออยู่ประมาณ 12 หน่วยงาน การยกเลิกการควบคุมราคาเร็วเกินไปก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมาก

งานที่ทำได้ผลดีที่สุดคือ การโยกย้ายเปลี่ยนแปลงหน้าที่ซึ่งมีส่วนทำให้คนว่างงานมีเพียงจำนวนน้อย ตามรายงานของคณะกรรมการที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจของประธานาธิบดีแจ้งว่า ในระหว่าง ค.ศ.1945-ค.ศ.1952 มีคนได้ทำงานจากจำนวน 54,000,000 คน เพิ่มเป็นมากกว่า 61,000,000 คน และปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการหางานให้แก่ประชาชนหลังสงครามได้แก่ ความเจริญมั่งคั่งอันเกิดจากสงครามยังคงมีอยู่ต่อไป เช่น การดำเนินการธุรกิจเกี่ยวกับการก่อสร้างสิ่งใหม่ ๆ และอุปกรณ์ต่าง ๆ การที่ผู้บริโภคใช้จ่ายเงินจำนวนมากซื้อสินค้าที่ในระหว่างสงครามซื้อไม่ได้ การบริการและสินค้าออกมีเป็นจำนวนมากคิดเป็นมูลค่า 20,000,000,000 เหรียญ ในขณะที่สินค้าขาเข้ามีเพียง 8,000,000,000 เหรียญ ครั้งหนึ่งของสินค้าออกดำเนินการงานโดยรัฐบาลกลาง ซึ่งผลประโยชน์จากส่วนนี้ตกอยู่กับผู้เสียภาษีและเป็นการเพิ่มขยายผลิตผลของชาติด้วย

กฎหมายสิทธิทหารผ่านศึก (The G.I. Bill of Rights) ทำงานได้เป็นผลดีในการแก้ปัญหาการว่างงานของทหารผ่านศึกและได้ช่วยทางด้านอื่น ๆ ด้วย เช่นกฎหมายฉบับนี้ช่วยเหลือทางด้านการรักษาพยาบาล ให้ผลประโยชน์แก่คนว่างงาน ช่วยเหลือใน

การหางานให้การกู้ยืมเงินเพื่อสร้างบ้าน ชื้อไร่นาและประกอบธุรกิจ ทหารผ่านศึก จำนวนนับพัน ๆ ได้เข้ารับการศึกษาน้อยในระยะเวลา 4 ปี ซึ่งรัฐบาลหมดปัญหา ในการหางานให้แก่คนเหล่านี้อย่างเร่งด่วน บุคคลบางพวกก็ยังคงทำงานในกองทัพยาม ปกติ และบางกลุ่มโดยเฉพาะผู้หญิงก็พิจารณาว่าการทำงานยามสงครามเป็นหน้าที่ ชั่วคราวเท่านั้น

1.2 ปัญหาการขาดแคลนและเงินเพื่อ

ปัญหาสำคัญ 2 ประการที่รัฐบาลต้องเผชิญหลังจากสงครามได้แก่ การขาดแคลนสินค้าอุปโภคและปัญหาเงินเพื่อ สหรัฐอเมริกาได้เข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นเวลาประมาณ 3 ปีครึ่ง ซึ่งนานกว่าสงครามโลกครั้งที่ 1 ถึง 2 เท่า ดังนั้น ปัญหาการขาดแคลนจึงรุนแรงมาก ถึงแม้ว่าผลิตผลสินค้าเพื่อพลเรือนจะมีมากกว่าสมัย สงครามและสมัยก่อนสงครามก็ตาม แต่สินค้าที่ผลิตได้ยังคงมีไม่เพียงพอกับความ ต้องการ แต่ก็เป็นที่โชคดีว่าการดำเนินการเร่งด่วนของโรงงานอุตสาหกรรมสามารถ แก้ปัญหาได้บ้าง และภายในเวลาประมาณ 2 ปี หลังจากวัน V-J Day คือวันที่ญี่ปุ่น ยอมแพ้ ปัญหาความขาดแคลนในสหรัฐอเมริกาก็หมดสิ้นไป

อุตสาหกรรมที่เจริญก้าวหน้ามาก ใน ค.ศ.1948 ได้แก่ อุตสาหกรรม รถยนต์และการสร้างบ้าน ในปลาย ค.ศ.1948 อุตสาหกรรมผลิตรถยนต์ได้เพิ่มสูงมาก จนถึง 5,000,000 คันต่อปี แต่ก็ไม่เพียงพอแก่ความต้องการ คณะกรรมการ หน่วยงานเกี่ยวกับการโยกย้ายเปลี่ยนแปลงที่อยู่ได้คิดจำนวนว่าประชาชนจำนวน มากกว่า 3,000,000 คน ต้องการบ้านที่อยู่อาศัยในช่วงระหว่าง ค.ศ.1946 และ ค.ศ.1947 หน่วยงานของรัฐบาลกะประมาณการสร้างบ้านจำนวน 500,000 หลัง ภายในเวลา 1 ปี แต่จริง ๆ แล้วไม่สามารถสร้างได้เพราะการขาดแคลนวัตถุดิบและ แรงงานตลอดจนค่าก่อสร้างสูงมาก นอกจากนี้การควบคุมอัตราค่าเช่าบ้านมีผลให้ไม่ ค่อยมีการลงทุนเพิ่มเติมในการสร้างบ้าน ใน ค.ศ.1946 รัฐสภาได้ให้เงินช่วยเหลือ จำนวน 400,000,000 เหรียญ เพื่อเร่งการผลิตสิ่งที่ยังขาดแคลนสำหรับการก่อสร้างที่เป็นอุปสรรคอยู่ และให้กู้ยืมเงินเพื่อส่งเสริมการสร้างบ้าน โดยเฉพาะทหารผ่านศึกจะได้รับ การช่วยเหลือโดยตรงจากกฎหมายสิทธิทหารผ่านศึก

ในระหว่าง ค.ศ.1940 อัตราการเกิดสูงมากและจำนวนประชากรเพิ่มขึ้น เป็น 19,000,000 คน ประชากร ใน ค.ศ.1950 มีเป็นจำนวน 150,000,000 คน

และ ใน ค.ศ.1958 มีจำนวน 175,000,000 คน อย่างไรก็ตามประชาชนที่ไม่ได้อาศัยอยู่ตามไร่นาจากปีที่สิ้นสุดสงครามถึง ค.ศ.1950 มีเป็นจำนวนมากกว่า 4,871,000 คน ดังนั้นการขาดแคลนที่อยู่อาศัยในเมืองใหญ่จึงมีเป็นจำนวนมาก แต่สถานการณ์โดยทั่ว ๆ ไปยังอยู่ในภาวะที่ควบคุมไม่ได้ กล่าวได้ว่ารัฐบาลสามารถควบคุมได้ไม่เพียงแต่การแก้ปัญหาผลิตผลต่าง ๆ ที่จำเป็นได้เพียงพอเท่านั้น แต่ก็ประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ไม่จำเป็นเร่งด่วนด้วย เช่น การขยายกิจการไฟฟ้าไปยังชนบท และมีการผลิตสิ่งใหม่ ๆ เช่น โทรทัศน์ ใน ค.ศ.1953 ครอบครัวยังมีอยู่ 47 มีเครื่องรับโทรทัศน์

ปัญหาสวัสดิการของประเทศที่สำคัญมากกว่าการขาดแคลน คือ ปัญหาเงินเฟ้อแต่ก็เป็นเพียงชั่วระยะหนึ่ง ในระหว่างและหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ไม่มีการควบคุมราคาสินค้าในระดับขายปลีก สินค้าหลายประเภทได้เพิ่มมากขึ้นเป็น 2 เท่าครึ่งหนึ่งของสินค้าที่เพิ่มขึ้นเกิดหลังสงคราม เกิดภาวะเงินเฟ้อจนกระทั่งถึงกลาง ค.ศ. 1920 ดัชนีราคาสินค้าสำหรับครอบครัวที่มีรายได้ขนาดปานกลางในเมืองใหญ่ที่จัดทำโดยคณะกรรมการสถิติแรงงานของกระทรวงแรงงานแจ้งว่า ใน ค.ศ.1913 ราคาสินค้าเป็นจำนวนร้อยละ 70.7 ในขณะที่ ค.ศ.1918 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 107.5 และใน ค.ศ.1920 เพิ่มขึ้นร้อยละ 143.3 แต่ใน ค.ศ.1921 ลดลงเหลือร้อยละ 127.2

ประวัติของราคาสินค้าในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 แตกต่างจากระยะแรก เพราะอัตราส่วนความต้องการขยายตัวเพิ่มมากขึ้นและมีการควบคุมราคาสินค้า ดัชนีราคาสินค้า ค.ศ.1940 เป็นร้อยละ 100.2 ส่วน ค.ศ. 1945 เป็นร้อยละ 129 ซึ่งเป็นภาวะเงินเฟ้อ แต่มีไม่มากเท่ากับสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับ สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 2 นานกว่าสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 การควบคุมราคาสินค้าถูกยกเลิก ทำให้ดัชนีราคาสินค้าเพิ่มขึ้น ใน ค.ศ.1945 ดัชนีราคาสินค้าเป็นร้อยละ 128.6 แต่ใน ค.ศ.1952 เพิ่มขึ้นเป็น 189.7 และภาวะเงินเฟ้อยังคงมีอยู่ แต่อยู่ในอัตราความเร็วน้อยลง สาเหตุสำคัญประการหนึ่งของเงินเฟ้อคือ การที่สหรัฐอเมริกาให้ต่างประเทศกู้ยืมเงินจำนวนมาก เพื่อสนับสนุนโครงการบรรเทาทุกข์ของสหประชาชาติและต่อมาสนับสนุนโครงการบรรเทาทุกข์ของยุโรป (The European Relief Program) หรือที่เรียกว่า โครงการมาร์แชล (The Marshall Plan)

ในปลาย ค.ศ.1946 การควบคุมราคาสินค้าทุกชนิดถูกยกเลิก ยกเว้น น้ำตาล ข้าว และค่าเช่า ในปีต่อมาค่าเช่าบ้านยังคงเดิมอยู่ แต่สินค้าอื่น ๆ ได้รับอนุญาตให้ขึ้นไปอีกร้อยละ 15 การเลือกสมาชิกวุฒิสภา ค.ศ.1946 พรรครีพับลิกันได้รับชัยชนะ พรรคเดโมแครตซึ่งอยู่รัฐสภามาเป็นเวลา 14 ปี เป็นครั้งแรกที่สภานิติบัญญัติ ประธานาธิบดีทรูแมน ซึ่งเป็นสมาชิกพรรคเดโมแครตที่ได้รับความนิยมในการควบคุมราคาสินค้าน้อยมาก แต่ปรากฏว่าพรรครีพับลิกันซึ่งมีอำนาจในรัฐสภากลับให้ความสนใจในการควบคุมราคาสินค้าน้อยกว่าอีก ดังนั้นภาวะเงินเฟ้อยังคงมีอยู่ต่อไป ขณะเดียวกันก็มีข้อพิพาทระหว่างกรรมกรอย่างรุนแรงเพื่อต้องการเพิ่มอัตราค่าจ้าง เดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1947 มีการประชุมรัฐสภาสมัยพิเศษ ประธานาธิบดีทรูแมนเรียกร้องขออำนาจเพิ่มขึ้นในการควบคุมเงินเฟ้อเช่นเดียวกับการช่วยเหลือยุโรป รัฐสภาสนองตอบด้วยการให้อำนาจเพียงเล็กน้อย ซึ่งไม่เพียงพอที่ประธานาธิบดีจะดำเนินการแก้ปัญหาเงินเฟ้อให้ได้ผล ดังนั้นภาวะเงินเฟ้อก็ยังคงมีอยู่ต่อไปประจวบกับเกิดสงครามเกาหลี (The Korean War) ซึ่งเป็นเหตุให้รัฐสภาออกกฎหมายการผลิตเพื่อการป้องกัน (The Defense Production Act) ในเดือนกันยายน ค.ศ.1950 กฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจเต็มที่ในการควบคุมราคาสินค้า ค่าจ้าง การให้เครดิต และการปันส่วน ประธานาธิบดีได้แต่งตั้งชาร์ลส อี วิลสัน (Charles E.Wilson) ประธานบริษัทเยนเนอรัลอีเล็กทริก (The General Electric Company) เป็นผู้อำนวยการการเคลื่อนไหวยุทธศาสตร์เพื่อป้องกัน (Defense Mobilization Director) ภายใต้การควบคุมของวิลสัน มีการตั้งหน่วยงานสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ(Economic Stabilization Agency) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 หน่วยงานสำคัญเพื่อควบคุมราคาและค่าจ้าง จนกระทั่ง ค.ศ.1952 ราคาสินค้าเริ่มมีความมั่นคงขึ้น สินค้าในตลาดขายส่งประมาณร้อยละ 76 ยังคงอยู่ในราคาควบคุม ได้ยุติการควบคุมราคาของรัฐบาลกลาง ผลก็คือ การขึ้นราคาสินค้าสูงขึ้น

กล่าวโดยสรุปภาวะเงินเฟ้อเกิดจาก

1. การที่รัฐบาลให้เงินจำนวนมากเพื่อฟื้นฟูประเทศให้กลับสู่สภาพเดิมและการก่อสร้างวัสดุอุปกรณ์ใหม่เพิ่มมากขึ้น
2. ผู้บริโภคใช้จ่ายเงินเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากมีเงินออมทรัพย์สมัยสงครามและซื้อสินค้าที่ซื้อไม่ได้ในระหว่างสงคราม

3. การบริการและสินค้าขาออกมีมากเป็นสองเท่าของสินค้าขาเข้าซึ่งเป็นสินค้าที่รัฐจะต้องจ่ายเงินจำนวนมาก

4. องค์การกรรมกรประสบผลสำเร็จในการซื้อ อัตราค่าจ้างมีผลให้ราคาสินค้าสูงขึ้นตามด้วย

1.3 แรงงานหลังสงคราม

หลังสงครามราคาสินค้าเพิ่มสูงขึ้น สร้างความไม่พอใจขึ้นโดยทั่วไป และมีการโจมตีรัฐสภาที่ล้มเหลวในการออกกฎหมายควบคุมในเรื่องนี้ กลุ่มของผู้บริโภคกระจัดกระจายไม่เป็นองค์การที่เข้มแข็ง จึงมีอิทธิพลน้อยในการที่จะต้านทานราคาสินค้าได้ กลุ่มที่มีพลังมากที่สุดในการต่อต้านภาวะเงินเฟ้อคือ องค์การกรรมกร เพราะถึงแม้ว่าจะประสบความล้มเหลวในการทำให้สินค้าลดลง แต่ก็ได้รับการชดเชยด้วยการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น องค์การกรรมกรมีความเข้มแข็งและมีสมาชิกเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ใน ค.ศ. 1940 มีสมาชิก 8,500,000 คน ใน ค.ศ. 1947 เพิ่มขึ้นเป็น 15,400,000 คน

กรรมกรได้เรียกร้องค่าแรงงานเพิ่มขึ้นเพื่อให้เพียงพอกับราคาสินค้าในครึ่งหลังของ ค.ศ. 1945 และใน ค.ศ. 1946 มีการนัดหยุดงานนับพันครั้งเพื่อเรียกร้องขึ้นค่าแรงงาน ซึ่งเป็นการหยุดงานครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์แรงงานกรรมกรที่มีการนัดหยุดงาน 4,700 ครั้ง รวมคนงานที่หยุดงานจำนวน 4,700,000 คน การนัดหยุดงานนำโดยองค์การ C.I.O. เกิดขึ้นในบรรดาโรงงานอุตสาหกรรมผลิตขนาดใหญ่ เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ อุปกรณ์ไฟฟ้า อุตสาหกรรมเนือบรรจู่ห่อและอุตสาหกรรมเหล็กกล้า ซึ่งการนัดหยุดงานของคนงานเหล่านี้ประสบผลสำเร็จในการเพิ่มอัตราค่าจ้างสูงเท่ากับอัตราเงินเฟ้อ แต่ราคาสินค้าก็ยังคงเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจนห่างจากอัตราค่าจ้างแรงงาน จึงได้มีการนัดหยุดงานครั้งใหม่เพื่อขอเพิ่มค่าแรงงาน ใน ค.ศ. 1947 ราคาสินค้ายังสูงอยู่ ใน ค.ศ. 1948 จึงมีการนัดหยุดงานเป็นครั้งที่ 3 เพื่อขอเพิ่มค่าแรงงาน ถึงแม้ว่าคนงานที่ได้รับเงินค่าจ้างเพิ่มขึ้นในระยะแรกจะเป็นบรรดาคนที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมรถยนต์ เหล็กกล้าและเหมือง แต่ต่อมาได้ขยายไปยังอุตสาหกรรมอื่น ๆ อย่างรวดเร็ว องค์การกรรมกรประสบผลสำเร็จในการได้รับค่าจ้างแรงงานสูงไม่ใช่เป็นผลเนื่องมาจากความเข้มแข็งขององค์การกรรมกรแต่เพียงอย่างเดียว แต่เป็นเพราะปีเหล่านี้เป็นปีแห่งความเจริญมั่งคั่ง กิจการอุตสาหกรรมมีผลกำไรสูงและมีคนทำงาน

เต็มอัตราไม่มีการว่างงาน ดังนั้น ปัจจัยหลาย ๆ อย่างเหล่านี้เอื้ออำนวยต่อผลประโยชน์ของกรรมกร

การนัดหยุดงานหลายครั้งเพื่อเรียกร้องค่าแรงสูงขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า มีส่วนทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อเช่นกัน กรรมกรจึงถูกโจมตีในฐานะที่ทำให้เกิดราคาสินค้าสูงขึ้น และเกิดภาวะเงินเฟ้อกรรมกรไม่รับคำโจมตีครั้งนี้โดยชี้ให้เห็นว่าสาเหตุการเกิดเงินเฟ้อเนื่องมาจากการขาดแคลนสินค้าอุปโภคบริโภค การที่อำนาจการซื้อสูง รัฐบาลยังคงดำเนินวิธีการซื้อเป็นจำนวนมาก และความล้มเหลวของรัฐบาลในการที่จะยับยั้งภาวะเงินเฟ้อ นอกจากนี้องค์การกรรมกรได้อ้างว่า องค์การของตนเป็นกลุ่มสำคัญในการคัดค้านการยกเลิกนโยบายการควบคุมสินค้าหลังสงคราม ผู้รับจ้างแรงงานได้รับค่าจ้างสูงเนื่องจากกิจการอุตสาหกรรมประกอบธุรกิจได้กำไรสูง ในหลาย ๆ ปี คนงานยืนยันว่าพวกเขาสามารถป้องกันตนเองจากภาวะเงินเฟ้อได้ด้วยวิธีเดียวคือ การได้รับค่าจ้างแรงงานสูงขึ้น ซึ่งจำเป็นจะต้องนัดหยุดงานเพราะเป็นวิธีการที่ได้ผลดีที่สุด

ถึงแม้ว่าองค์การกรรมกรจะเติบโตขึ้นเนื่องจากมีสมาชิกเพิ่มขึ้นในระหว่างสงครามและการที่สามารถเรียกร้องค่าจ้างแรงงานได้เป็นผลสำเร็จ แต่ตำแหน่งของกรรมกรในด้านอื่น ๆ ลดน้อยลง ขณะเดียวกันกรรมกรเสียความนิยมที่ได้รับจากประชาชนเนื่องจากถูกต้องสงสัยในเหตุการณ์ ค.ศ.1930 ศัตรูโดยธรรมชาติของกรรมกรคือพวกนายทุนที่เติบโตขึ้นทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง ประชาชนหลายคนมีความคิดว่าการนัดหยุดงานระหว่างสงครามเป็นการไม่รักชาติและการนัดหยุดงานหลังสงครามก่อให้เกิดภาวะเงินเฟ้อ มีการโฆษณาชวนเชื่อของกลุ่มต่อต้านกรรมกรว่า กฎหมายความสัมพันธ์ทางแรงงานแห่งชาติ (The National Labor Relation Act) ทำให้คนงานมีอำนาจเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงควรตั้งกลุ่มอีกกลุ่มหนึ่งเพื่อถ่วงดุลย์กัน ทางด้านกลุ่มกรรมกรประสบกับความล้มเหลวในการรักษาและสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับประชาชนหรือการอธิบายถึงตำแหน่งและเหตุผลต่าง ๆ ในขณะที่กลุ่มต่อต้านกรรมกรทำงานด้านนี้ได้ผล

ขณะที่กรรมกรสูญเสียความนิยมและสิทธิพิเศษที่ควรจะได้จากประชาชน ความเข้มแข็งทางด้านอื่น ๆ ที่มีส่วนสัมพันธ์กับการจัดบริหารก็พลอยลดลงด้วย ชื่อเสียงของกลุ่มผู้นำทางธุรกิจที่เคยได้รับความนิยมจากประชาชนเนื่องจากเศรษฐกิจตกต่ำก็ได้กลับฟื้นขึ้น ในขณะที่กลุ่มนายทุนทางธุรกิจได้ช่วยเหลือเป็นกำลังสำคัญในการทำ

สงคราม ความมั่นใจของกลุ่มนายทุนมีเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากผลกำไรและความมั่งคั่งที่ได้รับอย่างมาก ซึ่งเป็นเหตุการณ์ทำนองเดียวกับพรรครีพับลิกันที่เพิ่มความเข้มแข็งมากขึ้น ซึ่งได้รับชัยชนะควบคุมรัฐสภาในการเลือกตั้ง ค.ศ.1946

ระยะเวลาหลังสงครามโลกจำนวนกรรมกรที่ได้จากการอพยพเข้าไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงมากนัก ระบบโควต้าคนเข้าเมือง ค.ศ.1924 กำหนดจำนวนคนอพยพไว้ 154,657 คน ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลง แต่ได้ยกเลิกการห้ามคนเอเชียและแปซิฟิกเข้าประเทศเพียงแต่จำกัดจำนวนให้เหลือเพียง 2,000 คน ซึ่งได้กำหนดกฎเกณฑ์เข้มงวดสำหรับคนอพยพที่มาจากยุโรปตะวันออกและยุโรปภาคใต้ด้วย คือ มีจำนวนปีละ 2,000 คน

กฎหมายสำหรับบุคคลที่ไม่มีที่อยู่อาศัย ค.ศ.1948 (Displaced Person Act) อนุญาตให้ชาวยุโรปที่ไร้ที่อยู่อาศัยให้เข้าเมืองสหรัฐอเมริกาได้ภายในระยะเวลา 3 ปี มีคนประเภทนี้เข้าเมืองสหรัฐอเมริกาเป็นจำนวน 315,000 คน นอกจากนี้กฎหมายอื่น ๆ ที่ออกระหว่าง ค.ศ.1945 ถึง ค.ศ. 1948 อนุญาตให้สามี ภรรยาและบุตรของชาวต่างประเทศที่ได้เป็นพลเมืองอเมริกันแล้วและเป็นสมาชิกของกองทัพบกได้ซึ่งมีทั้งหมดประมาณ 119,700 คน กฎหมาย ค.ศ.1953 อนุญาตให้ผู้ลี้ภัย ส่วนใหญ่จากยุโรปเข้าประเทศได้เป็นจำนวน 214,000 คน ต่อกฎหมายเกี่ยวกับคนเข้าเมืองไม่ได้กำหนดข้อบังคับมากนัก ภายใต้กฎหมายบรรเทาทุกข์ผู้อพยพ ได้มีชาวฮังการีเรียนหนีออกจากประเทศจำนวน 35,000 คน อันเนื่องมาจากการปฏิวัติในฮังการี ค.ศ.1956 จำนวนคนอพยพที่ได้รับอนุญาตให้เข้าสหรัฐอเมริกาใน ค.ศ.1957 มี 326,869 คน

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับทหารผ่านศึกในเรื่องชีวิตความเป็นอยู่ สวัสดิการ การหางานทำ หลังสงครามโลกครั้งที่ 2

2. ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

ทางด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศ สหรัฐอเมริกาไม่เพียงแต่เป็นผู้นำในการจัดองค์การต่าง ๆ ของสหประชาชาติ แต่สหรัฐอเมริกาได้เป็นผู้นำทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศมาก่อนที่สงครามจะยุติ ด้วยการจัดตั้งหน่วยงานพิเศษหลายหน่วย ซึ่งต่อมาได้

กลายเป็นหน่วยงานขององค์การเศรษฐกิจและสังคมของสหประชาชาติ (The Economic and Social Council) ค.ศ. 1949 องค์การนี้ได้จัดตั้งคณะกรรมการหลายประเภท เช่น เพื่อสิทธิมนุษยชน ฐานะสตรี การแก้ปัญหาเศรษฐกิจและการว่างงาน การคมนาคม และการขนส่ง ปัญหาประชากร ปัญหาการเงิน และปัญหาอื่น ๆ ได้จัดตั้งคณะกรรมการพิเศษทางเศรษฐกิจในยุโรปและเอเชีย นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานและคณะกรรมการอื่น ๆ ที่ทำงานประสานกันด้านความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ซึ่งคณะกรรมการต่าง ๆ ตลอดจนหน่วยงานพิเศษเป็นความหวังสำคัญของโลกทางด้านความร่วมมือกันทางเศรษฐกิจ

องค์การพิเศษของสหประชาชาติที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ องค์การกรรมกรระหว่างประเทศ (The International Labor Organization) ซึ่งเคยเป็นส่วนหนึ่งขององค์การสันนิบาตชาติ มีการประชุมในเขตภูมิภาคต่าง ๆ และร่วมมือกันทางด้านอุตสาหกรรม เพื่อปรับปรุงสถานะของกรรมกรทั่วโลก เนื่องจากอิทธิพลและแรงผลักดันจากองค์การสหประชาชาติให้มีการจัดตั้งหน่วยงานพิเศษขึ้น 4 หน่วย คือ หน่วยงานส่งเสริมพัฒนาและฟื้นฟูกิจการธนาคารระหว่างประเทศ (International Bank of Reconstruction and Development) ที่มีเงินทุนจำนวน 9,000,000,000 เหรียญ วัตถุประสงค์เพื่อให้เขตที่ได้รับคามเสียหายจากสงครามและประเทศที่ได้รับการพัฒนาน้อยได้กู้ยืมเงินเพื่อซ่อมแซมและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลของประเทศนั้นและหน่วยงานเอกชนจะเป็นผู้รับประกันการกู้ยืมครั้งนี้ หน่วยงานที่สองได้แก่ หน่วยงานเงินทุนระหว่างประเทศ (International Monetary Fund) มีเงินจำนวน 8,800,000,000 เหรียญ เพื่อสร้างความมั่นคงเกี่ยวกับการเงินตราของโลก และอำนวยความสะดวกในการค้าระหว่างประเทศ หน่วยงานที่ 3 ได้แก่ องค์การอาหารและเกษตรกรรม (Food and Agricultural Organization) มีวัตถุประสงค์ปรับปรุงผลผลิตทางด้านเกษตรกรรมของโลก และส่งเสริมมาตรฐานการครองชีพ หน่วยงานที่ 4 ได้แก่ หน่วยงานการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (International Civil Aviation Organization) จัดตั้งขึ้นเพื่อวางระเบียบกฎเกณฑ์การบินทั่วโลกเพื่อความปลอดภัยและได้มาตรฐานเดียวกัน นอกจากนี้มีความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่สำคัญ ๆ ทางด้านอื่น ๆ อีกหลายประการ เช่น การศึกษา การวิทยาศาสตร์ องค์การอนามัยโลก (The World Health Organization) องค์การค้า

ระหว่างประเทศ (The International Trade Organization = ITO) องค์การต่าง ๆ เหล่านี้เป็นหน่วยงานช่วยเหลือที่สำคัญของสหประชาชาติ

องค์การการค้าระหว่างประเทศมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ โดยมีความหวังที่จะรักษาดุลย์การค้าและขยายเศรษฐกิจของโลก ถึงแม้ว่ากฎบัตรของ องค์การการค้าระหว่างประเทศจะไม่สำเร็จสมบูรณ์จนกระทั่งมีการประชุมฮาวานา ค.ศ.1948 (The Havana Conference of 1948) การประชุมเจนีวา ค.ศ.1947 ได้ทำความตกลงทั่วไปเกี่ยวกับภาษีศุลกากรและการค้า (General Agreement on Tariffs and Trade = GATT) ในการประชุมครั้งนี้ประเทศใหญ่ทางด้านการค้าจำนวน 23 ประเทศ ได้เข้าร่วมประชุมและกำหนดข้อตกลงทางการค้าขึ้นจำนวน 123 ประการ รวมทั้งข้อตกลงทางการค้าทั่วไปที่จัดทำโดยสหรัฐอเมริกา ต่อมาเมื่อมีการประชุมครั้งที่ 13 ที่เมืองเจนีวา ค.ศ. 1958 เรื่องที่พุดกันเกี่ยวกับปัญหาข้อจำกัดต่าง ๆ เกี่ยวกับการส่งสินค้าเข้าเพื่อความสมดุลย์ทางการค้า และได้มีการร่วมปรึกษากับ 6 ประเทศของกลุ่มองค์การตลาดร่วมยุโรป (The Six European Common Market Countries) เพื่อตกลงกันเรื่องการค้ากับประเทศที่ไม่ได้เป็นสมาชิก ในขณะที่กฎหมายภาษีศุลกากรอเมริกันอยู่ในระดับต่ำสุดเริ่มในสมัยต้นของพรรครีพับลิกัน ตั้งแต่ ค.ศ.1934 สหรัฐอเมริกายังคงดำเนินนโยบายกฎหมายภาษีศุลกากรอัตราต่ำการประชุมรัฐสภาครั้งที่ 11 ใน ค.ศ.1958 ได้ให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีในการทำความตกลงทางการค้าได้และได้มีความร่วมมือทางการค้ากับประเทศอื่น ๆ กว้างขวางขึ้น ในทางตรงกันข้าม ต่างประเทศในสมัยหลังสงครามได้เพิ่มภาษีเข้าประเทศจากสินค้าที่มาจากสหรัฐอเมริกา มีระบบใบอนุญาตกำหนดโควต้า และมีการควบคุมประเภทต่าง ๆ หลายชนิด

ประเทศต่าง ๆ ตั้งความหวังไว้กับองค์การสหประชาชาติในการสงวนรักษา สันติภาพและลดข้อพิพาทขัดแย้งทางการเมืองและทางอุดมคติของชาติต่าง ๆ แต่ปรากฏว่าหลังสงครามโลก ข้อขัดแย้งกลับขยายเพิ่มมากกว่าจะลดจำนวนลง ประเทศรัสเซียได้แสดงตนเป็นปฏิปักษ์ต่อข้อตกลงที่ยัลต้าและปอร์ตดัม (The Yalta and Potsdam Agreements) และได้จัดวางระบบการเมืองและเศรษฐกิจของตนต่อประเทศยุโรปตะวันออก 6 ประเทศ และประเทศเยอรมันตะวันออกด้วย นอกจากนี้รัสเซียจะจัดกลุ่มประเทศบริวารแล้ว รัสเซียยังได้พยายามควบคุมกรีซและวางอำนาจของรัสเซียตามบริเวณต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และตะวันออกไกล ด้วยเหตุนี้ประธานาธิบดีทรูแมนได้ประกาศว่า

“นโยบายของประเทศสหรัฐอเมริกาจะสนับสนุนช่วยเหลือประชาชนอิสระทั้งหลายที่ได้พยายามต่อสู้ให้รอดพ้นจากการอยู่ใต้อำนาจของชนกลุ่มน้อยที่มีอาวุธหรือจากภัยนอกประเทศ”¹ การประชุมรัฐสภา ค.ศ.1947 ได้อนุมัติเงินจำนวน 250,000,000 เหรียญ เพื่อช่วยเหลือกรีซ และเงินจำนวน 150,000,000 เหรียญ เพื่อช่วยเหลือตุรกี ซึ่งเป็นโครงการช่วยเหลือทางทหารแก่ประเทศกรีซและตุรกีที่เรียกว่า “ทฤษฎีทรูแมน” (The Truman Doctrine) ซึ่งต่อมาได้ขยายกว้างขวางออกไปทั่วยุโรปที่เรียกว่า โครงการมาร์แชล (The Marshall Plan) ในการประชุมที่เมืองฮาวานา รัฐมนตรีมาร์แชลแสดงความตั้งใจว่า “นโยบายสหรัฐอเมริกาจะต่อต้านความหวาด ความยากจน ความผิดพลาดและความวุ่นวาย” เพื่อที่จะให้ได้มาซึ่ง “การฟื้นฟูภาวะเศรษฐกิจการทำงานของโลกโดยยอมรับว่าเป็นสถานะฉุกเฉินทางสังคมและเศรษฐกิจเพื่อจะรักษาสถาบันอิสระให้คงอยู่ต่อไป” มาร์แชลกล่าวว่า โครงการเช่นนี้ควรจะเริ่มที่ยุโรป²

โครงการมาร์แชลหมายถึง ความร่วมมือทางเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ ในยุโรป และเป็นโครงการที่รวมถึงการร่วมมือทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ การจัดอุปสรรคขัดขวางทางด้านเศรษฐกิจและให้ความร่วมมือที่จำเป็นต่าง ๆ ทั่วทวีป รัสเซียมองโครงการมาร์แชลว่าเป็นแผนการของสหรัฐอเมริกาที่จะมีอำนาจเหนือยุโรปตะวันตกด้วยการควบคุมอำนาจทางเศรษฐกิจ ดังนั้นรัสเซียและประเทศบริวารจึงปฏิเสธที่จะเข้าร่วมองค์การนี้ด้วย อย่างไรก็ตามเดือนเมษายน ค.ศ. 1948 ประเทศยุโรป 16 ประเทศได้เข้าร่วมแผนการนี้ โดยครั้งแรกสหรัฐอเมริกาทูลเงินให้ 5.3 ล้านเหรียญ ต่อมาเพิ่มขึ้นมากกว่า 6 ล้านเหรียญ เพื่อสนับสนุนโครงการมาร์แชลในปีแรก นอกจากนี้ยังให้เงินจำนวนหนึ่งในการช่วยเหลือทางทหารแก่กรีซและตุรกี โครงการนี้ดำเนินงานโดยคณะกรรมการองค์การร่วมทางเศรษฐกิจ (The Economic Cooperation Administration = ECA) มี พอล จี โฮฟแมน (Paul G. Hoffman) เป็นหัวหน้าทำงานร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดกับคณะกรรมการองค์การร่วมทางเศรษฐกิจยุโรป

โครงการฟื้นฟูยุโรป (The European Recovery Program) ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศเยอรมันด้วย วัตถุประสงค์ไม่เพียงแต่จะช่วยให้ชาวยุโรปรอดพ้นจากความ

¹ The **Economic Report of The President.** (January, 1953). p. 177.

² H.U. Faulkner, **American Economic History,** pp. 714-30.

อดอยาก แต่ช่วยฟื้นฟูการเกษตรและการอุตสาหกรรม ตลอดจนสร้างความมั่นคงเกี่ยวกับระบบการเงิน เพื่อช่วยให้ประเทศยุโรปสามารถช่วยเหลือตนเองได้ นอกจากนี้ยังเป็น การป้องกันไม่ให้ความทุกข์ยากและความวุ่นวายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ประเทศ ยุโรปตกอยู่ใต้ความครอบครองของกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ได้ ภายใต้โครงการนี้ สินค้า ขาออกของสหรัฐอเมริกาที่นำไปยุโรปส่วนใหญ่จะเป็นผลิตผลอาหารและผลิตผลเกษตร ต่อมาสินค้าออกสหรัฐอเมริกาคือผลิตผลอุตสาหกรรมเพื่อช่วยเหลือยุโรปให้ฟื้นตัวได้ใน ระยะยาว โครงการมาร์แชลได้รับการบริหารงานโดยคณะบริหารร่วมทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นการ เสี่ยงทางด้านเศรษฐกิจในระยะยาว แต่ก็ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าทำงานได้รับผลสำเร็จ ภายในระยะเวลา 3 ปีครึ่ง ผลิตผลของประเทศต่าง ๆ ในยุโรปเพิ่มขึ้นร้อยละ 25 ผลิตผลอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นร้อยละ 64 และผลิตผลเกษตรกรรมเพิ่มขึ้นร้อยละ 24 นอกเหนือไปจากนี้ โครงการนี้ทำให้เกิดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับประเทศต่าง ๆ อันเนื่องมาจากเสรีภาพในการขนย้ายสินค้า ความร่วมมือขององค์การจ่ายเงินยุโรปและ โครงการสชูแมน (The Schuman Plan) ซึ่งมีประเทศที่มีเหล็กกล้าและถ่านหิน 6 ประเทศร่วมกันกำหนดตลาดเพื่อขายสินค้าเหล็กกล้าและถ่านหิน

คณะบริหารทางเศรษฐกิจได้ให้เงินช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจระยะเริ่มแรกเป็น จำนวนเงิน 12,000,000,000 เหรียญ โดยแบ่งเป็นการช่วยเหลือทางด้านอุตสาหกรรม 5,500,000,000 เหรียญ ทางด้านอาหารและเกษตรกรรมอื่น ๆ 5,200,000,000 เหรียญ และค่าขนส่งสินค้าจำนวน 800,000,000 เหรียญ ประเทศยุโรปต่าง ๆ ให้เงิน ช่วยเหลือจำนวน 9,000,000,000 เหรียญ ต่อมามีการทำสัญญานาโต้ (The North Atlantic Treaty) ใน ค.ศ.1949 สหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือทางด้าน การฟื้นฟู กำลังทหารและอาวุธแก่ประเทศอิสระทั้งหลายในยุโรป ใน ค.ศ.1951 รัฐสภาอเมริกัน ได้ยกเลิกคณะบริหารร่วมทางเศรษฐกิจโดยให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจผ่านคณะ บริหารเพื่อความมั่นคงร่วมกัน (The Mutual Security Administration) ความช่วยเหลือ ทางทหารอยู่ในอำนาจของกระทรวงป้องกันประเทศ ระหว่างเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1945 และปลาย ค.ศ. 1952 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือและให้เครดิตแก่รัฐบาล ต่างประเทศโดยเฉพาะยุโรปเป็นจำนวนเงินมากกว่า 37.6 พันล้านเหรียญ ประมาณ 27.8 พันล้านเหรียญเป็นของขวัญและประมาณ 9.9 พันล้านเหรียญเป็นเงินที่ยุโรปจะ ต้องจ่ายเงินในสหรัฐอเมริกา

การค้าระหว่างประเทศไม่ว่าจะเป็นสินค้า ทองคำ หรือเงิน สหรัฐอเมริกามีสินค้าขาออกมากกว่าสินค้าขาเข้าตั้งแต่ ค.ศ.1889 ถึง ค.ศ.1933, ค.ศ.1934 ถึง ค.ศ.1940 จำนวนสินค้าขาเข้ามีมากกว่าสินค้าขาออก ใน ค.ศ.1941 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสัมพันธมิตรอย่างมากทำให้จำนวนสินค้าขาออกมีจำนวนมาก เมื่อพิจารณาถึงความสมดุลของการจ่าย ก็จะมีการจ่ายทั้งในรูปของสิ่งของ เงินสด ที่ผ่านโครงการให้ยืม และให้เช่า รวมถึงการลงทุนในต่างประเทศโดยได้รับผลประโยชน์จากการลงทุนเป็นสิ่งตอบแทน

ปัญหาการลงทุนในต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาเป็นการยากลำบากโดยเฉพาะตั้งแต่กลาง ค.ศ.1930 ปัญหาเกิดจากการคำนวณคุณค่าทรัพย์สินของประเทศร่วมสงครามได้ยาก ระหว่าง ค.ศ.1939-1945 การลงทุนระยะสั้นในต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาเป็นจำนวนมาก ค.ศ. 1958 การลงทุนของสหรัฐอเมริกาในต่างประเทศเป็นจำนวน 49 พันล้านเหรียญ และมีเพียง 17.9 พันล้านเหรียญที่ต่างประเทศมาลงทุนในสหรัฐอเมริกา

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศและโครงการมาร์แชล

3. เศรษฐกิจสหรัฐอเมริกาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำไม่ได้เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน แต่อย่างไรก็ตาม ภายในระยะเวลาช่วงสั้น ๆ ครั้งที่แสดงถึงความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ที่เกิดขึ้นระหว่าง ค.ศ.1948-1949, ค.ศ.1953-1954 และ ค.ศ.1957-1958 ตลอดระยะเวลา 15 ปีหลัง เป็นสมัยแห่งความเจริญมั่งคั่งโดยทั่วไป ๆ ไป ตั้งแต่ ค.ศ.1900 อัตราส่วนการเติบโตของผลิตภัณฑ์แห่งชาติ (The Gross National Product = GNP) ได้แก่สินค้าและการบริการเพิ่มเป็นร้อยละ 3 และตั้งแต่ ค.ศ.1948 เพิ่มเป็นร้อยละ 4 ในความหมายของเงินดอลลาร์คงที่ของผลิตภัณฑ์ชาติคิดเป็นจำนวน 196 พันล้านเหรียญ ในปลาย ค.ศ.1920 และ ค.ศ.1958 มีเป็นจำนวน 438 พันล้านเหรียญ ขณะที่การเติบโตของผลิตภัณฑ์แห่งชาติเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อัตราส่วนการทำงาน

ของคนต่อชั่วโมงลดลง เช่นใน ค.ศ.1880 ทำงานอาทิตย์ละ 63 ชั่วโมง ใน ค.ศ.1958 ลดลงเหลือทำงานอาทิตย์ละ 42 ชั่วโมง นอกจากนี้ทรัพยากรธรรมชาติจำพวกวัตถุดิบภายในประเทศโดยเฉพาะโลหะ ปิโตรเลียม และแร่ธาตุอื่น ๆ ลดจำนวนลง

มีปัจจัยหลายประการสำหรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เช่น การขาดแคลนผลผลิตเนื่องจากสงคราม และความต้องการของผลผลิตของพลเรือนเพิ่มมากขึ้น นอกเหนือจากการเสียภาษีสูงแล้ว ประชาชนมีเงินเหลือเก็บจำนวนมากในระหว่างสงคราม และได้นำมาจ่ายซื้อสิ่งของต่าง ๆ ที่จำเป็น อีกประการหนึ่ง ได้แก่ การเพิ่มจำนวนพลเรือนที่เป็นคนงานอย่างรวดเร็วจากกลาง ค.ศ.1945 จำนวน 52,000,000 คน เป็น 65,000,000 คน ใน ค.ศ.1958 และในจำนวนนี้ 1 ใน 3 เป็นผู้หญิง นอกจากนี้ความต้องการสิ่งของต่าง ๆ เพิ่มขึ้นเนื่องจากการเพิ่มประชากรและช่วงการมีชีวิตของคนยืนยาวมากขึ้น การใช้แรงงานไม่ได้อาศัยแต่เฉพาะแรงงานคนเท่านั้น แต่ได้อาศัยกำลังแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่เริ่มใช้แรงงาน 10 เท่าของคนงานใน ค.ศ. 1958 ขณะที่ ใน ค.ศ.1879 มีการใช้แรงงานเพียง 1.25 เท่า

ในระยะเวลา 15 ปีที่ผ่านมา ได้มีการทำงานวิจัยคิดค้นทางเทคโนโลยีและผลงานทางวิทยาศาสตร์ มีการประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ และได้พัฒนาสิ่งประดิษฐ์ที่เคยใช้อยู่แต่เดิมให้ดีขึ้น เช่น ทางด้านไฟฟ้า รถยนต์ เครื่องบินและวิทยุ ต่อมาโลกสมัยใหม่ได้เปิดกว้างเกี่ยวกับพลังงานปรมาณู พลังงานไฟฟ้า การใช้ใยสังเคราะห์ในการทอผ้า การใช้ประโยชน์จากพลาสติกและโลหะใหม่ ๆ นักเคมีและนักวิทยาศาสตร์การแพทย์ได้ใช้เงินจำนวนนับล้าน ๆ เหรียญในการผลิตยาฆ่าเชื้อโรค และวัสดุอื่น ๆ ที่ช่วยรักษาชีวิตมนุษย์ไว้ได้ ประมาณกันว่าเงินที่ใช้ในการทำงานวิจัยทั้งเงินทุนเอกชนและรัฐบาลกลาง มีเป็นจำนวน 6 พันล้านเหรียญต่อปี ถึงแม้ว่างานประดิษฐ์บางอย่างอาจจะแทนที่แรงงานคนในการทำงานบางชนิด แต่ก็ได้เปิดโอกาสด้านอื่น ๆ ให้แก่คนงานในการพัฒนาฝีมือและงานอาชีพ นอกจากนี้ยังได้เปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้บริโภคและเพิ่มผลผลิตต่าง ๆ มากขึ้น งานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ เครื่องมือเครื่องจักรบางประเภทที่ได้รับการปรับปรุงและเครื่องมืออัตโนมัติต่าง ๆ เป็นการลดความจำเป็นที่จะต้องใช้แรงงานคนในบางสาขาแต่อย่างไรก็ตาม คนงานก็ได้เจริญเติบโตมากขึ้นกว่าสมัยก่อน

เศรษฐกิจของโลกไม่เคยหยุดยั้งที่ ขณะที่ผลผลิตและวิธีการผลิตใหม่ ๆ ตลอดจนการคมนาคมเป็นสิ่งนำความเจริญก้าวหน้ามาสู่กิจการอุตสาหกรรมบางประเภท แต่

อุตสาหกรรมอื่น ๆ กลับลดความสำคัญลงไป หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 กิจการรถไฟได้ปรับปรุงการบริการให้ดีขึ้นด้วยการใช้จ่ายเงินจำนวนนับพันล้านต่อปี แต่ก็มีคู่แข่งที่สำคัญคือ กิจการรถยนต์ เครื่องบิน และรถบรรทุกที่วิ่งตามถนนไฮเวย์ ซึ่งลดค่าใช้จ่ายได้มาก แต่ขณะเดียวกับรัฐบาลได้ควบคุมราคาสินค้าและค่าโดยสารรถยนต์ ตลอดจนต้องเสียภาษีท้องถิ่น ซึ่งลดรายได้ของกิจการเหล่านี้มาก ใน ค.ศ. 1958 กิจการรถไฟใหญ่ที่สุดและร่ำรวยที่สุดในประเทศ 2 แห่ง และกิจการรถไฟเล็ก ๆ อื่น ๆ ดำเนินการประสบกับความขาดทุน ขณะที่กิจการรถไฟข้ามทวีปบางแห่งและเส้นทางอื่น ๆ มีกำไร แต่ก็เป็นสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน

กิจการรถไฟหลายแห่งได้รับความกระทบกระเทือนเนื่องจากการแข่งขันกับเส้นทางแม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์ ซึ่งเปิดดำเนินกิจการ ใน ค.ศ.1959 ซึ่งเป็นเส้นทางคมนาคมที่สำคัญมากหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เส้นทางแม่น้ำสายนี้อยู่ในอำนาจของแคนาดาใน ค.ศ.1951 ต่อมา อยู่ในอำนาจของสหรัฐอเมริกาใน ค.ศ.1954 เส้นทางน้ำภายในประเทศที่สำคัญเส้นทางนี้อนุญาตให้กองเรือขนส่งสินค้าข้ามทวีปจากมหาสมุทรแอตแลนติกเข้าไปจนถึงทะเลสาบซูพีเรีย ซึ่งมีระยะทางยาว 2,200 ไมล์ ต่อมาได้มีการขยายเส้นทางน้ำให้กว้างขึ้นและลึกมากขึ้นในช่วงระหว่างมอนทรีลและทะเลสาบอีรี มีคลองวิลเลย์-ดอนเดอโร (The Wiley-Dondero Canal) แยกจากเส้นทางน้ำสายใหม่เข้าไปในสหรัฐอเมริกาเป็นระยะทาง 10 ไมล์ โดยมีน้ำไหลเข้าไปในคลองจากทะเลสาบเซนต์ลอเรนซ์ซึ่งดำเนินกิจการเพื่อพลังงานไฟฟ้าที่จะได้ใช้ร่วมกันระหว่างแคนาดาและสหรัฐอเมริกา

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

ให้นักศึกษาอ่านหนังสือประกอบหรือดูภาพยนตร์เกี่ยวกับชีวิตชาวอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และแสดงความคิดเห็นในแง่บวกของการเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ ที่นำมาใช้กับชีวิตประจำวัน

สรุป

ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจอเมริกาดำเนินมาแล้วเป็นเวลาประมาณ 3 ศตวรรษครึ่ง เริ่มศึกษาตั้งแต่คนกลุ่มแรกที่อพยพมาตั้งถิ่นฐานในโลกใหม่ การปรับตัว การดำรงชีวิต

ในสภาพสิ่งแวดล้อมใหม่ ตลอดจนการต่อสู้เพื่อให้ได้เอกราชของดินแดน การเรียนรู้ชีวิตของนักบุกเบิกชายแดนที่อพยพเข้าไปสู่ภาคตะวันตกอย่างไม่หยุดยั้ง จนกระทั่งการเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ได้ตลอดผืนแผ่นดินใหญ่ของทวีปและได้มอบมรดกอันมีค่าไว้ให้แก่ลูกหลานคนรุ่นหลังต่อมา ได้เรียนรู้วิธีการเกษตรกรรมดั้งเดิมอย่างกว้างขวางของชาวอเมริกันที่ได้นำทรัพยากรธรรมชาติจำนวนไม่จำกัดเอามาใช้ประโยชน์จนทำให้สหรัฐอเมริกากลายเป็นประเทศที่มีบทบาททางเศรษฐกิจอย่างกว้างขวางเกือบทุกด้าน เริ่มแรกชาวอเมริกันที่ไม่มีอิสระทางเศรษฐกิจต้องพึ่งประเทศในยุโรปจนกระทั่งประสบผลสำเร็จในทางด้านการเมือง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่นำมาสู่ความเป็นอิสระทางเศรษฐกิจ ในที่สุดการเป็นชาติที่มีบทบาททางการเมืองและเศรษฐกิจที่เข้มแข็งมาก ปัจจัยอย่างหนึ่งที่สำคัญและเอื้ออำนวยต่อประเทศสหรัฐอเมริกามากคือ การมีทรัพยากรธรรมชาติจำนวนมาก และมีเพียงพอที่จะฟื้นฟูประเทศหลังจากสงครามโลกทั้ง 2 ครั้ง

การพัฒนาประเทศที่สำคัญของชาวอเมริกันเกิดขึ้นได้และสำเร็จด้วยดี เนื่องจากอุปนิสัยความเชื่อมั่นและมีความหวังที่ดีอยู่เสมอของชาวอเมริกัน สภาพเศรษฐกิจเริ่มแรกของอเมริกาเป็นแบบเสรีนิยม ที่เรียกว่า Era of Laissez Faire แต่การใช้ระบบเศรษฐกิจเสรีนิยมทั้งหมดและตลอดไปย่อมเป็นไปได้ ระบบเสรีนิยมค่อย ๆ เริ่มลดน้อยลงในสมัยอาณานิคม เพื่อให้ฝ่ายนิติบัญญัติได้เข้าควบคุมการดำรงชีวิตบางส่วน of ประชาชน ระบบเสรีนิยมเจริญเติบโตในศตวรรษที่ 19 และเป็นช่วงสมัยนี้เองที่มีระบบภาชีศุลกากรสูง รัฐบาลกลางและรัฐบาลต่าง ๆ ได้ให้ความช่วยเหลือร่วมมือทางด้าน การคมนาคม ซึ่งได้ตัดทอนลดความสำคัญของปรัชญา ระบบเสรีนิยมลง โดยเฉพาะเมื่อรัฐบาลกลางและรัฐต่าง ๆ ได้เข้าควบคุมกิจการธนาคาร ด้วยเหตุนี้ในศตวรรษที่ 20 ทฤษฎีเสรีนิยมจึงได้สิ้นสุดลง เนื่องจากระยะนี้ปัญหาเศรษฐกิจในด้านต่าง ๆ เริ่มมีความยุ่งยากซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ยากที่จะแก้ไขได้ด้วยระบบเสรีนิยม

ปัจจัยที่ส่งเสริมให้ลดการใช้ระบบเศรษฐกิจเสรีนิยม ได้แก่ การที่กลุ่มเศรษฐกิจได้เรียกร้องให้รัฐบาลช่วยเหลือและป้องกันพวกตน กลุ่มเศรษฐกิจบางกลุ่มที่ต้องการผลประโยชน์อย่างมากแต่ฝ่ายเดียวโดยไม่คำนึงถึงประชาชนส่วนรวมด้วยการผูกขาดสิ่งที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ เป็นเหตุให้รัฐบาลต้องยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย การกำหนดกฎเกณฑ์ระเบียบการต่าง ๆ กิจการธุรกิจเองก็ได้ทำลายระบบเศรษฐกิจเสรีนิยมเมื่อได้มีการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจเพื่อทำลายการแข่งขันอันไม่มี

ขอบเขตจำกัด ในสมัยหลังต่อมาสภาพชีวิตทางเศรษฐกิจและสังคมทั้งหมด เริ่มยุ่งยาก และซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้นจึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องมีการควบคุมจัดระเบียบใหม่ และเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ว่าโครงสร้างทางสังคมจะต้องปะปนและเชื่อมโยงรวมกันในที่สุด

เมื่อนานปีเข้าสู่สหรัฐอเมริกาที่มีประสบการณ์และเผชิญกับปัญหาทั้งทางด้าน เศรษฐกิจและสังคมได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับประเทศอุตสาหกรรมในยุโรปและที่เกิดขึ้นเองในสหรัฐอเมริกาในฐานะที่ประเทศเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว มีความวุ่นวายเกิดขึ้น เหมือนกันประเทศอุตสาหกรรมอื่น ๆ มีการเติบโตของประชากรและการรวมกลุ่มของ ประชากรเฉพาะเมืองใหญ่ กลุ่มเศรษฐกิจต่าง ๆ ได้แยกย่อยออกไปมากยิ่งขึ้น ความรู้สึก เกี่ยวกับกลุ่มชนก็มีมากขึ้นเช่นกัน เป็นที่น่ายินดีที่เมื่อประเทศเจริญเติบโตขึ้น ความผิดพลาดดั้งเดิมก็ได้รับการแก้ไขทำให้ดีขึ้น การที่เคยใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างฟุ่มเฟือย ก็กลับใช้อย่างระมัดระวังให้ได้ผลประโยชน์คุ้มค่ามากที่สุด มาตรฐานการครองชีพก็ ได้รับการปรับปรุงรายได้ของประชาชนเพิ่มขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงที่ให้ประโยชน์แก่ กลุ่มชนที่มีรายได้น้อยมากยิ่งขึ้น ประชาชนแต่งตัวดีขึ้น มีอาหารดีขึ้น ทำงานน้อย ชั่วโมงลงและมีที่อยู่อาศัยสบายมากขึ้น

ขณะเดียวกันความก้าวหน้าที่สหรัฐอเมริกาได้รับก็เกิดขึ้นในภูมิภาคบางส่วน ของโลกที่ได้รับการพัฒนาทางเศรษฐกิจแล้ว สำหรับอนาคตต่อไป การคาดคะเนยังเป็น สิ่งที่ต้องสงสัยอยู่ ถ้าแนวโน้มของนานาประเทศมีความปรารถนาจะลดค่าใช้จ่ายเพื่อ ป้องกันสงคราม และถ้าพลังงานปรมาณูเปลี่ยนจากวัตถุประสงค์ที่จะทำลายมาเป็นการ สร้างสรรค์เพื่อสันติภาพ เราก็สามารถตั้งความหวังต่อไปได้ว่าจะมีการพัฒนาทาง เศรษฐกิจอย่างไม่หยุดยั้ง และยกมาตรฐานการครองชีพของประชาชนได้ดียิ่ง ๆ ขึ้น แต่ความหวังเช่นนี้จะประสบผลสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อมีผู้นำที่เฉลียวฉลาด ละความเห็นแก่ตัว และอุทิศตนเพื่อส่งเสริมแนวความคิดริเริ่มของเอกชนและจัดระบบการควบคุมทาง เศรษฐกิจที่ระมัดระวัง ก็จะทำให้ระบบเศรษฐกิจของชาติดีอันจะนำไปสู่ความสำเร็จด้าน อื่น ๆ เช่นกัน

การประเมินผลท้ายบทที่ 23

1. จงวิเคราะห์ถึงการแก้ปัญหาและการช่วยเหลือทหารผ่านศึก
2. จงกล่าวถึงภาวะเงินเฟ้อสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และมาตรการแก้ไข
3. จงอธิบายทฤษฎีทรูแมนและโครงการมาร์แชลมาให้เข้าใจ